

Прибрал я, а търговците рекли:

– Ти нали изпрати на царя колелото, а той ти изпраща щерка си.

Прибрали царската дъщеря вътре. Сега трябвало да се оженият и да сключат брак. А нямал пари. Оставил момичето, както си била – булка, и казал на майка си:

– Мамо, ще пазиш момичето, а аз заминавам на гурбет. Ще спечеля и ще донеса пари, и ще направим сватба. Тогава тя вече ще ми стане жена. А сега ще стои при теб!

Оставил кравите, оставил майка си, момичето и тръгнал. Отишъл далече, много далече. Чак до морето пеша отишъл.

Казал:

– Направи ми, майко, една пита. Изпечи ми една кокошка. Сложи ги в една торба и да тръгвам.

Направили му една пита, изпекли му кокошка. Сложили всичко в торбата.

Тръгнал. Много градове преминал. Сегнал да яде. Яденето било солено и му се припила вода посред полето. Нямало откъде да пие. Тук-там, видял един кладенец. Вътре в кладенеца – светлина. Казал:

– Е, какво? Другаде вода няма! Ще слезна в този кладенец, ще пия вода, а после ще продължа.

Слезнал. А в този кладенец имало само злато и диаманти. Гребнал с ръце да пие и ръцете му станали само в злато. Където стъпел с цървулите – Всичкото злато ставало. Взел той камъните и ги сложил в пояса си. Казал си:

– Жена ми ще има да си играе с тия камъни! Излезнал и отишъл на пътя. Минали търговците. Взел си торбата и им я дал.

– Ще занесете торбата на жена ми! Да си играе жена ми с тези камъни!

Взели те торбата, донесли я на жена му, а тя казала:

– Брей, сега сме по-богати от баща ми. Баща ми е цар, а аз съм по-голяма царица от него.

Взела камъните и ги прибрала. Взела един камък и направила голяма къща. Обзавела я, направила градина, купила кола.

Минала една година. Нямала работа. Отишла до един камък, легнала, заспала. Събудила се и си казала:

– Ще си отида вкъщи. По-късно ще се върна и ще се ожения.

А Дели Мехмед се връща вкъщи вече. Казал:

– Тука беше моята колиба. Тук ядях тарханата си. Къде ми отиде колибата?